

Bogár László: Óvatlan OVétlanítás

2012 január 20. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A Magyarország, a magyar kormány és legf?képpen az Orbán Viktor miniszterelnök elleni támadássorozat kritikus pontjához érkezett.

Ezt talán a legegyértelm?bben az Economist egyik írása fejezi ki, amely nemes egyszer?séggel így fogalmaz: *„Mr.*

Orbán seems increasingly out of touch. His future will likely be decided not in the gilded corridors of the Hungarian parliament, but in Brussels and Washington DC."

Vagyis: Orbán Viktor a partvonalon kívülre került, sorsa nem a magyar parlamentben, hanem Brüsszelben és Washingtonban fog eld?lni.

Nos, ez valóban tiszta beszéd. A világ legtekintélyesebb globális orgánumainak egyike tehát világossá teszi, hogy – ha még bárkinek kételyei lettek volna ezzel kapcsolatban – a globális hatalmi rendszer számára tökéletesen érdektelen, hogy a magyar választó hogyan vélekedik Orbán Viktor sorsát illet?en, mert az nem itt, hanem a birodalmi központokban d?l el.

Minden rosszban van valami jó, s ebben a most kavargó „rosszban" az a jó, hogy legalább eloszlat minden illúziót a nyugatias demokrácia m?ködési mechanizmusait illet?en. Vagyis egyértelm?vé teszi, hogy a „demokrácia" csak addig „m?ködik", amíg az érintettek ugyanazt gondolják és akarják, amit a globális hatalmi központok. Probléma akkor van, ha véletlenül nem azt akarják, akkor viszont el?ször figyelmeztetés van, aztán fegyelmezés, aztán, ha ez sem használ, akkor felszámolás. Orbán Viktor sorsa most éppen ebbe az irányba látszik fordulni.

Tegyük fel a kérdést, hogy miért! Válaszhoz úgy juthatunk, ha kicsit szélesebb történelmi horizonton próbáljuk megvizsgálni a kérdést. Orbán Viktor már a választások másnapján arról beszélt, hogy ami zajlik, az forradalom és szabadságharc, így az 1848-cal és 1956-tal való összevetés önként adódik. Mindkét esetben el?ször azt hitte a magyarság, hogy egy új és jobb kormány megoldást hoz. Ám mindkét alkalommal kiderült, hogy a „rendszer" megváltoztatása nélkül az új kormány is tehetetlen. Amikor viszont nekiláttunk a rendszer átalakításának, forradalmunkat vérbe fojtotta és mindkét forradalom miniszterelnökét kivégeztette a birodalom. Annak ellenére, hogy mindkét személy, Batthyányi Lajos és Nagy Imre egyaránt a birodalom legh?ségesebb híve és kiszolgálója volt egész addigi élete során.

Van-e bátorságunk ezt a történelmi analógiát a mai helyzetre is alkalmazni? A politikai pályáját kezd? Orbán Viktor nemcsak egyszer?en a Nyugat globális birodalmának híve volt, de személyében a birodalom a „rendszerváltás" nev? pusztító konstrukciójának „csúcsfegyverét" vélte felfedezni. Globális véleményhatalmi rendszerével, a médiával az egekbe emelte, közép-európai politikai szupersztárt épített bel?le. Ám 1993 ?szén olyan drámai fordulat játszódott le, amely valójában a kiindulópontja a birodalom és Orbán Viktor közötti, ma már egyre pusztítóbb konfliktusnak. Hogy pontosan milyen lelki, erkölcsi és szellemi átalakulási folyamatok nyomán, azt soha nem fogjuk pontosan megtudni, de Orbán Viktor ett?l kezdve újabb és újabb tanújelét adja annak, hogy – elismerve a birodalom létét és meghatározó szerepét – Magyarország számára a fennállónál kedvez?bb alkufeltételeket teremtene.

A fordulat már akkor, 1993-ban is kiváltotta a birodalom megtorló dühét, és ennek következtében az akkor még fölényesen vezet? Fidesz a nyolc hónappal kés?bbi választásokon a parlamentbe alig bejutni képes politikai páriává vált. Orbán azonban anteuszi alkat, akit a görög mitológia szerint mindig legy?ztek ugyan, de amint a földdel érintkezett, abból újabb spirituális energiákat nyerve felpattant, és folytatta a küzdelmet.

A birodalom 1998-ban ugyan nem akadályozta meg kormányra kerülését, de els? kormányzásának tapasztalataiból okulva 2002-ben és 2006-ban már igen. Egyel?re nehéz pontosan meghatározni, hogy miért nem akadályozta meg 2010-es kétharmados gy?zelmét, de a fejlemények lassan kirajzolják ennek a körvonalait is. Feltehet?leg úgy gondolta, hogy a fényes gy?zelem valójában végzetes csapda Orbán Viktor számára. A globális pénzfegyverekkel vívott világháború ugyanis kritikus szakaszához érkezett. Mesterségesen keltett hisztériák segítségével bármelyik ország néhány hónap alatt romba dönthet?. Úgy vélték tehát, hogy a játszma „csiki-csuki" jelleg? lesz. Ha Orbán Viktor behódol, úgy az is kiváló a birodalom számára, mert anyagilag még inkább kifoszthatja az országot, és a behódolás tényével erkölcsileg kifoszthatja magát Orbán Viktort. Ha pedig hazáját védve ellenáll, az azért jó a birodalomnak, mert akkor végre megtorolhatja rajta minden eddigi sérelmét. És még egy táblát is akaszthat a nyakába a felirattal, így jár mindenki, aki a birodalommal dacolni mer. És Orbán az utóbbit választotta, ellenállt, és a birodalom megtorló dühe most megsemmisítéssel fenyegeti.

1848 és 1956 példája jelzi, hogy minden ilyen kísérlet valójában az egész világhatalmi status quo megbontását jelenti, így esélye csak akkor van, ha egyfel?l a nép teljes egységet és eltökéltséget mutat, másfel?l sikerül olyan új szövetségi rendszer létrejöttét el?segíteni, amely védelmet nyújt a birodalmi megtorlással szemben. Mindkét történelmi kísérletünk azért bukott el, mert nem tudta egyszerre mindkét feltételt teljesíteni. És most is vesztésre állunk. A globális hatalmi rend azonban veszélyesen instabil állapotban van, a helyzet rövid id? alatt is drámaian megváltozhat. És kiderülhet, hogy az óvatlan OVétlanítás kísérlete a birodalom részér?l „több mint b?n, hiba" volt…

Bogár László - magyarhirlap.hu



Ajánló